

neglijenței sale, neprevăzând posibilitatea survenirii urmărilor ei prejudiciabile, deși trebuia și putea să le prevadă, a permis lui Chelban I. să exploateze tractorul de model „MTZ-80”, n.î. CH L 717, cu remorca de model „2PTS-6”, n.î. CH RL 717, care avea defecte tehnice manifestate prin defectarea sistemului de frânare și deteriorarea rulmentului roții din stânga din față a remorcii. În rezultat, la 04 octombrie 2012, ora 17:30, Chelban I. conducând tractorul de model „MTZ-80”, n.î. CH L 717, cu remorca de model „2PTS-6”, n.î. CH RL 717, înainte de plecare și în timpul deplasării neverificând starea tehnică a tractorului și remorcii, transporta în remorcă în calitate de pasageri pe Roșca V., Roșca T., Chelban A., Baltă A., Brăgaru E., Dumitrașcu L., Mușatău P., Iaconi A., Fabian O., Mușatău I., Ghenea C., Ghencea A., deplasându-se pe drumul din marginea s. Colibași, r-nul Cahul, încălcând Regulamentul circulației rutiere” și anume:

art. 10 (1) lit. b - persoana care conduce un vehicul trebuie: să posedă cunoștințe și să execute cerințele prezentului Regulament, precum și să posedă dexteritatea necesară de a conduce în siguranță vehiculul pe drum;

art. 11 lit. a - conducătorul de vehicul, înainte de plecare și în timpul deplasării, este obligat să verifice starea tehnică a vehiculului, în special sistemele de direcție, de frânare, dispozitivele de iluminare și semnalizare;

art. 45 (1) lit. a, b, c, d - conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii, situația rutieră;

art. 83 lit. e - este interzisă transportarea persoanelor în afara cabinei camionului (cu excepția cazurilor de transportare în caroseria sau furgonul utilitate corespunzător), tractorului, altor mașini autopropulsate, în remorcă, rulotă-camping, în caroseria motocicletei destinată transportării încărcăturilor.

În urma acestui fapt, în timpul deplasării s-a defectat roata stângă din față a remorcii de model „2PTS-6”, n.î. CH RL 717, ce a adus la inversarea remorcii, căderea pasagerilor din remorca și strivirea lor cu remorca. În rezultat, lui Roșca V. i-au fost cauzate leziuni corporale grave periculoase pentru viață în urma cărui fapt a decedat, lui Roșca T. i-au fost cauzate leziuni corporale grave periculoase pentru viață în urma cărui fapt a decedat, lui Chelban A. i-au fost cauzate leziuni corporale grave periculoase pentru viață în urma cărui fapt a decedat, lui Brăgaru E. i-au fost cauzate leziuni corporale de gravitate medie și lui Baltă A. i-au fost cauzate leziuni corporale de gravitate medie.

Instanța a reținut că vina inculpatului este dovedită integral prin probele administrate.

Astfel, potrivit concluziei autotehnice și autotrasologice nr. 1954 din 17.10.2012, sistemul de frânare a remorcii cu n.î. CH RL 717 este defectat. Defectarea constă în lipsa de piese și componente de frânare a remorcii, care a avut loc cu mult timp înainte de accident. Desprinderea roții stânga din față a remorcii a avut loc în momentul accidentului rutier, în consecința defectării în forma deteriorării rulmentului roții remorcii. Deteriorarea rulmentului roții stânga din față

a remorcii s-a întâmplat cu mult timp înainte de momentul accidentului rutier, iar remorca o lungă perioadă de timp a continuat a fi în exploatare cu un rulment deteriorat.

Inculpatul, cunoscând despre faptul că remorca de model „2PTS-6”, n.î. CH RL 717, este cu defecte tehnice a permis lui Chelban I. să exploateze mijlocul de transport respectiv.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 265 Cod penal, ca punerea în exploatare a mijloacelor de transport cu defecte tehnice vădite, altă încălcare gravă a regulilor de exploatare a acestora ce asigură securitatea circulației, săvârșită de către o persoană responsabilă pentru starea tehnică sau pentru exploatarea mijloacelor de transport, dacă aceste acțiuni au provocat urmările indicate la art. 264.

La stabilirea pedepsei instanța a ținut cont de prevederile art. 75 alin. (1) Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Circumstanțe atenuante și agravante nu au fost stabilite.

3. Procurorul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 265 Cod penal la 3 ani închisoare, cu executare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere legate de asigurarea stării tehnice sau exploatării mijloacelor de transport pe un termen de 5 ani.

Apelantul a invocat că instanța nu a stabilit circumstanțele atenuante ale cauzei, nu a ținut pe deplin cont de regulile de individualizare a pedepsei, nu s-a expus asupra circumstanțelor cauzei privind gravitatea infracțiunii, soldată cu decesul a trei persoane și cauzarea la două persoane a leziunilor corporale de gravitate medie.

Pedeapsa sub forma de închisoare pe un termen de 3 ani, ar fi una echitabilă faptei comise de inculpat, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de personalitatea vinovatului și circumstanțele cauzei. Însă, pedeapsa în formă de amendă în mărime de 200 unități convenționale, nu va contribui la reeducarea și corectarea inculpatului.

3.1. Inculpatul la fel a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Apelantul a indicat că nu cunoștea despre faptul că Chelban I. v-a transporta oameni în remorca tractorului, lucru categoric interzis de Regulamentul Circulației Rutiere.

Defectul de uzare a rulmentului de la roată nu era posibil de stabilit printr-o examinare vizuală, deci nu poate fi vorba de un defect vădit, această constatare fiind doar o presupunere neîntemeiată a instanței.

Defectul sistemului de frânare, despre care el nu știa, deoarece la momentul petrecerii reviziei tehnice (circa 4 luni în urmă) totul era în ordine, nu se află în legătură cauzală cu producerea accidentului, or este stabilit cu certitudine, că

pricina producerii accidentului rutier a fost dezvârtirea piuliței în rezultatul risipirii rulmentului (evident putea să se producă și în cazul în care piulița era fixată standard).

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 04 februarie 2015, ambele apeluri au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și de drept material, corect a determinat circumstanțele de fapt și de drept și just a făcut concluzia că fapta penală reținută în culpa inculpatului a avut loc și a fost săvârșită de către ultimul, soluția primei instanțe fiind una justă și echitabilă, corespunzător cumulului probelor administrate în cauză.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de fond a ținut cont de totalitatea criteriilor de individualizare prevăzute de lege - gravitatea infracțiunii, motivul acesteia, persoana inculpatului, circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Argumentul procurorului că instanța de fond nu a stabilit circumstanțe excepționale, nu are suport de drept, or instanța nu i-a stabilit inculpatului pedeapsă sub limita minimă stabilită de lege, pentru care sunt obligatorii asemenea circumstanțe.

Sanțiunea prevăzută la art. 265 Cod penal este: amendă în mărime de la 200 la 700 unități convenționale sau închisoare de până la 3 ani, în ambele cazuri cu (sau fără) privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere legate de asigurarea stării tehnice sau a exploatarea mijloacelor de transport pe un termen de la 2 la 5 ani.

Prima instanță nu a constatat nici circumstanțe atenuante, nici agravante astfel având justificare de drept să aplice orice pedeapsă în limitele sancțiunii prevăzute la art. 265 Cod penal, pe baza altor criterii de individualizare (gravitatea faptei, personalitatea inculpatului, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului).

Inculpatul nu are antecedente penale, duce un mod de viață prosocial și personalitatea sa nu prezintă pericol pentru societate, care ar determina aplicarea unei pedepse mai grave decât amenda în mărime de 200 unități convenționale.

Pentru a înlătura pericolul social pe care l-a prezentat inculpatul săvârșind fapta penală, instanța de fond a aplicat față de acesta pedeapsa complementară privarea de dreptul de a ocupa funcții de răspundere legate de asigurarea stării tehnice sau exploatarea mijloacelor de transport pe un termen de 2 ani, astfel aplicarea acestei pedepse complementare se impune absolut justificat, reieșind din neglijența de care a dat dovadă inculpatul în exercitarea atribuțiilor sale de conducător al GT „Vin Nobil”.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanțele nu au luat în considerație faptul că a fost stabilită circumstanța agravantă prevăzută de art. 77 alin. (1) lit. b) Cod penal -

provocarea prin infracțiune a unor urmări grave, manifestate prin cauzarea leziunilor corporale grave periculoase pentru viață, urmate de decesul lui Roșca V., Roșca T. și Chelban A. și cauzarea leziunilor corporale medii lui Brăgaru E. și Baltă A. Circumstanță asupra căreia instanțele nu s-au expus. Circumstanțele invocate de instanță nu sunt de natură să ducă la concluzia că fapta inculpatului este lipsită de importanță și de scăderea pericolului social al faptei comise, mai cu seama că inculpatul nu a recunoscut vina, nu s-a căit sincer, astfel nefiind de natură de a minimaliza pedeapsa.

Argumentele menționate de instanța la capitolul individualizării pedepsei nu pot fi apreciate ca circumstanțe atenuante excepționale, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii.

Circumstanțele la care a făcut trimitere instanța de fond la stabilirea pedepsei inculpatului, sunt niște împrejurări obișnuite care predomină și caracterizează majoritatea cetățenilor și deci nu se încadrează în categoria celor de excepție stabilite de legiuitor, deoarece nu corespund cerințelor de apreciere descrise în prevederile art. 61 Cod penal.

Instanța de apel nu s-a expus asupra chestiunilor de drept invocate în apelul procurorului.

Decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, deoarece instanța nu s-a expus asupra tuturor probelor în coroborare, cercetate în cadrul ședinței de judecată, importante pentru soluționarea justă a cauzei penale, lăsând loc pentru interpretări dubioase.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) și 16) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor,

prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat în drept inclusiv pe următoarele temeiuri din art. 427 alin. (1) pct. 6), 16) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție (*pct. 5 din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete din apel, în raport cu împrejurările concrete invocate în decizia contestată, inclusiv cele reproduse în pct. 4 din prezenta decizie, nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, și care ar fi esența circumstanțelor că norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, fiind totalmente omisă argumentarea ilegalității hotărârii contestate în acest sens, cu specificarea unor concrete erori de drept în aspectul dat (*pct. 5 din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nominalizat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al procurorului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și cu privire la argumentele invocate în recursul acuzării (*pct. 5 din decizie*), în care nici nu se conțin referiri la erori de drept concrete și clar definite, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel corect au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea

categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Deci pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2 și 4 din decizie*).

Mai mult, recursul este fondat pe dezacordul cu modul în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Pe lângă aceasta, conform art. 66 alin. (2) pct. 2) și 8) Cod de procedură penală, inculpatul are dreptul de a tăcea și a nu mărturisi împotriva sa, să facă declarații sau să refuze de a le face, atrăgându-i-se atenția că dacă refuză să dea declarații nu va suferi nicio consecință defavorabilă, iar dacă va da declarații acestea vor putea fi folosite ca mijloace de probă împotriva sa. Potrivit art. 103 alin. (3), 104 alin. (2) Cod de procedură penală, inculpatul nu poate fi forțat să mărturisească împotriva sau să-și recunoască vinovăția și nu poate fi tras la răspundere pentru refuzul de a face astfel de declarații.

Deci, argumentul recurentului că, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanțele urmau să ia în considerare faptul că inculpatul nu și-a recunoscut vina este neîntemeiat (*pct. 5 din decizie*).

Or, această circumstanță constituie un drept legal al inculpaților și nu face parte din categoria celor agravante, prevăzute în art. 77 Cod penal.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale și că recursul ordinar vizat este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul ordinar este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procuror împotriva sentinței Judecătorei Cahul din 18 iulie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 04 februarie 2015, în privința inculpatului Olteanu Gheorghe Alexandru, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 23 septembrie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco